

CO JE TO EVANGELIZACE

MARTIN K.

(Praha, září 2001)

Rád bych, abychom dnes mluvili o tom, co to je evangelizace. Všichni víme, že nás Bůh povolává k tomu, abychom evangelizovali. Ale co to znamená „evangelizovat“? Když v církvích řeknete slovo „evangelizovat“, rozumí se tím „hromadně vykládat zvěst o spasení“. Jinými slovy postavit někde obrovský stan, do kterého se shromáždí lidé z církve a budou v něm nevěřícím říkat, aby do svého srdce přijali Pána Ježíše Krista. A když Bůh dá, nevěřící se obrátí. Nebo můžete kázat na ulicích či ve škole, to je v podstatě jedno. Tak se evangelizace všeobecně vnímá. Když někomu řeknete: „U nás byla evangelizace,“ představí si zhruba něco takového. Ano, já také věřím, že toto je evangelizace. Jenže... kromě jiného.

Bůh nás povolal k tomu, abychom evangelizovali, tedy abychom šli do celého světa a kázali evangelium. Zeptám se vás trochu neobvykle: „Když tu dnes ráno tak sedíme a mluvíme o Božích věcech, je to evangelizace?“ Ano, je. I v tuto chvíli, přestože vám to může připadat trochu zvláštní, šíříme evangelium. Možná trochu jiným způsobem, než je obvyklé – stejně jako povolání evangelisty a učitele je odlišné, protože se jedná o jiný díl v těle Kristově. Ale jak evangelista, tak i učitel v podstatě dělají to samé – jdou do světa a přinášejí zprávu o spasení.

Co je to spasení? Spasení je záchrana odněkud někam. Například čtete v novinách, že hasiči zachránili člověka. Co to znamená? Ten člověk byl v ohni, a kdyby tam zůstal, tak by zahynul. Ale hasiči ho z ohně vytáhli. Co se s tím člověkem stane dál? Patrně bude žít. To je tedy záchrana. Nebo tu máme další příklad z novin: Děti po cestě ze školy zachránily svého spolužáka, který spadl do vody a topil se. Co pro toho spolužáka děti udělaly tím, že ho zachránily? Přemístily ho z jednoho místa na druhé, přemístily ho z vody do sucha. Nebo možná i ze zimy, protože se například mohl při bruslení prolomit led; takže ho zachránily od zmrznutí. Další příklad: Lékaři na poslední chvíli zachránili člověka. Co lékaři udělali? Odkud kam toho člověka přemístili? Ze smrti do života.

Spasení není jen nějaký náboženský pojem, ale opravdu znamená záchranu odněkud někam. Rozdíl mezi těmito dvěma stavy je velmi hmata-

telný. Spočívá v tom, že se člověk nalézá v ohni, a všechno, co se kolem něj děje, je důsledkem toho, že je v ohni. Je mu horko, všude kolem něj je kouř, takže nemůže dýchat, je mu špatně, nevidí, načichne mu oblečení atd. Co se tedy stane, když ho někdo zachrání? První věc, která se okamžitě změní, je to, že přestane hořet. Pořád je však ještě popálený, má zamlžené oči, musí dostat umělé dýchání. A záchranáři v celém procesu záchrany pokračují. Když se však na toho člověka podíváte po nějaké době, uvidíte veliký rozdíl. Na začátku to byl člověk, který neviděl, bylo mu špatně, hořel, dusil se – čekalo se, že za chvíli zemře. Ale po záchraně je z něj člověk, který je čistě oblečený, nehoří, nezapáchá od kouře, vidí, dobře se mu dýchá a jde třeba se svojí rodinou po ulici. To je taková úplně přirozená jednoduchá rovina záchrany.

A přesně k tomu nás Bůh povolává. Přesně to přišel Ježíš udělat na zem. Člověk se nachází v nějakém stavu, a ten stav je stav ohně. Oheň je velice příznačné přirovnání. Je však třeba pamatovat na to, že i když je člověk z ohně vytažen, stále ještě chvíli nevidí. A Bůh nám říká: „Jděte a vytrhujte lidi z ohně.“ To je evangelizace. Požárníci na to mají určité nástroje, školení, metody; vědí, jak to dělat správně. Co tím chci říct? Náš úkol je spolupracovat s Bohem a z jednoho stavu dostávat lidi do stavu druhého. V přirozeném jsme si to popsali. Ale Bůh nám dal daleko vyšší povolání než jen přirozené.

Pojďme teď mluvit v Duchu. Co to znamená být v ohni? Strach, strach ze smrti, ale i smrt samotná, beznaděj, deprese, bolest (i fyzická), nemoc; ostuda, nevědomost, slepota, tápání, nenávisť, závist, zášť, zloba, podvod, vzpoura, samospravedlnost atd. A teď si vezměte, jak se člověk v takovém stavu cítí. Má v sobě nenaplněnou touhu, je osamělý, musí žít s věcmi, které jsou nepříjemné, např. neodpuštění, nepochopení, strach, pýcha; nemá pořádnou vizi do budoucna. On je to totiž takový dvousečný meč. Na jednu stranu všechny ty vlastnosti, o kterých tu mluvíme, jsou nepříjemné navenek pro ostatní lidi, na druhou stranu jsou nepříjemné uvnitř duše pro toho samotného člověka. Když například někdo někoho soudí, říkáme, že je to ošklivá vlastnost. Ale v Písmu je psáno: „Jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni.“ Co to znamená?

Když člověk soudí, tak v soudu přemýšlí. Znamená to, že všechno kolem vás je špatně. A najednou zjistíte, že si myslíte, že všichni soudí vás. Už jste si toho někdy všimli? Lidé, kteří nejvíce soudí, trpí největším soudem sami v sobě. A zrovna tak lidé, kteří jsou nejvíce odsouzeni, jsou ti,

kteří nejvíce soudí. To je Boží zákon, tak to Bůh řekl: „Jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni.“ Na jedné rovině to samozřejmě znamená, že budeme souzeni na konci věků. Ale všimněte si stejného zákona i na rovině druhé. Lidé, kteří přicházejí a říkají: „Ten se na mě zlobí, ten mě nemá rád. Nikdo mě nemá rád, jsem tak hrozný,“ tak jedním dechem říkají: „No, ale tenhle člověk je opravdu hrozný a tenhle taky; všichni jsou hrozní. Tenhle nedělá to, co má, a tenhle to dělá špatně.“ A vzápětí: „Já dělám tohle špatně a tamto špatně, to je hrozné!“ To je život v odsouzení, život v soudu.

Na druhou stranu lidé, kteří jsou určitým způsobem tolerantní (rozumějte mi – nemyslím tolerantní v tom negativním slova smyslu), ti přinášejí určitou shovívavost, určité přikrytí. U takových lidí máte pocit, že i oni jsou pod přikrytím. A i když je někdo soudí, tak si toho třeba ani nevšimnou. Ani mnohdy nepochopí, že je někdo chce soudit, že jim někdo chce ublížit. Takže pokud nechcete být pod odsouzením, nesuďte.

A o tom všem je spasení. Víte, že právě v tuto chvíli evangelizujeme? Převádíme totiž z místa odsouzení do místa odpočinutí. Řekněte, jaké to je, když jste pod odsouzením? Jak se vám spí? Hrozně? Pokud se vůbec spí! A jak se vám ráno vstává? Jaké se vám zdá sluníčko? Hloupé? A taky ptáci řvou, kytky smrdí, bramboráky jsou moc bramborové a kyselo moc kyselé. Rozumíte tomu? Jaký je však Boží záměr? Jak se vám žije, když v sobě nemáte odsouzení? Dobře, pokojně? Ano, najednou jste odpočinutí. Dokonce i fyzicky se cítíte vyspalejší a máte spoustu síly něco podniknout.

Chce se vám do něčeho, když jste pod odsouzením? Myslím, že to většina z nás zná z práce. Přijdete tam ráno a máte chuť pracovat. Ale najednou slyšíte někoho s někým hovořit, a ať už si to vyložíte dobře nebo špatně, je to o vás. Někdo vás prostě pomlouvá nebo pomlouvá vaše oddělení nebo pomlouvá něco, co se vás týká. Co v takové situaci děláte? Zkazí vám to celý den? Kolik toho uděláte? Nic moc, že? Zrovna nedávno jsme o tom s jedním bratrem mluvili. Ti, co pracují s počítači, to dobře znají. Jezdíte myši z jedné strany na druhou, pak se zarazíte a říkáte si: „Musím něco dělat.“ Naťukáte pár písmenek a zjistíte, že vám mysl běhá úplně někde jinde. Jak to myslel? Co tím chtěl říct? Proč to říkal? To je smrt. To je, jako kdyby vám někdo dal na záda obrovský balvan, svázal vám nohy, a vy přesto musíte jít.

Jak chodíte v tom přirozeném, když jste pod odsouzením? Pomalu, plížíte se, hlavu dolů. A určitě nechcete, aby vás někdo viděl. Nejrady byste se schovali někam do kouta. Je to tak? Jaké to však je, když uděláte něco

dobrého a chodíte ve slávě? Jak chodíte? S hlavou nahoru? Jste radostní a usmíváte se, ani přesně nevíte proč? Chcete, aby vás v tu chvíli někdo viděl? Stoprocentně! Máte chuť s každým být a máte potřebu se o své radosti sdílet s druhými. To je evangelizace.

Přečtěme si několik veršů z II. Korintským 3,15-18: *„Protož až do dnes, když čten bývá Mojžíš, zástěra jest položena na jejich srdci. Než jakž by se obrátilo ku Pánu, odňata bude ta zástěra.“* Kdo by se obrátil ku Pánu? To srdce. Jakmile se srdce obrátí ku Pánu, bude odňato zastření. *„Nebo Pán jest Duch ten, a kdež jest ten Duch Páně, tu i svoboda. My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřujíce, v týž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Duchu Páně.“*

Takže si představme, že máme odkrytou tvář, naše srdce se obrátilo k Pánu a spatřujeme slávu Páně. Co to tedy spatřujeme, když spatřujeme slávu Páně? Co to ta sláva Páně vlastně je? Je to Boží charakter, Boží světlo.

Pojďme si tedy říct, jak to funguje. Nejprve je člověk nevěřící. Má na srdci závěs. I kdyby chtěl, nemůže přijít k Bohu, nemůže přijít ke slávě. Co myslíte, může Boží slávu alespoň vidět? Ani to nemůže. V Janovi 3,3 se říká: *„Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího.“* A ve verši 5 se dále říká: *„Nenarodí-li se kdo z vody a z Duchu, nemůž vjíti do království Božího.“* To znamená, že v tom prvním případě se odejme opona z našich srdcí, abychom vůbec mohli Boha uzříť. A jak můžeme Boha uzříť? Kdo Ho uzří? Ten, kdo má čisté srdce (viz Matouš 5,8). Takže je potřeba Boha nejprve vidět.

Způsob, jakým jsme „spasováni“, je skrze slyšení Božího Slova, skrze vidění Boha, skrze víru. *„My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřujíce...“* To znamená, že jeden z rozdílů mezi námi věřícími a mezi nevěřícími spočívá v tom, že my můžeme vidět. A jakmile můžeme vidět a jakmile se díváme (všimněte si, že jsou to dvě odlišné věci – vidět a dívat se), tak *„...v týž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Duchu Páně.“* Pokud jsme tedy říkali, že sláva znamená Boží charakter, pak proměna od slávy v slávu znamená proměnu od Božího charakteru do Božího charakteru. Kolik myslíte, že má Bůh charakterů? Určitě jen jeden, ale zde se mluví o určité míře Jeho charakteru.

To znamená, že když se díváme na Boha, když se díváme na Jeho slávu, tak jsme proměňováni v ten samý obraz. Bez zástěry, bez opony se díváme na Boha jako v zrcadle. Zatím je to stále jenom v odraze. Zrcadlo nám vždycky jen něco odráží – odráží realitu. Nevidíme tedy přímo danou

věc, ale vidíme ji skrze nějaký odraz. Takže zjevně nevidíme Boha, ale vidíme Jeho odraz. Jedním zrcadlem je pro nás Boží Slovo. V evangelizacích, jak jim křesťané všeobecně rozumějí, se přirovnání zrcadla často používá. Říká se: „Nemůžete Boha vidět, stejně jako nemůžete vidět vítr. Víte však, že vítr existuje, protože vám cuchá vlasy, protože vidíte, jak se hýbe listí, jak letí papírek.“ Stejně tak je to i s naším zrcadlem.

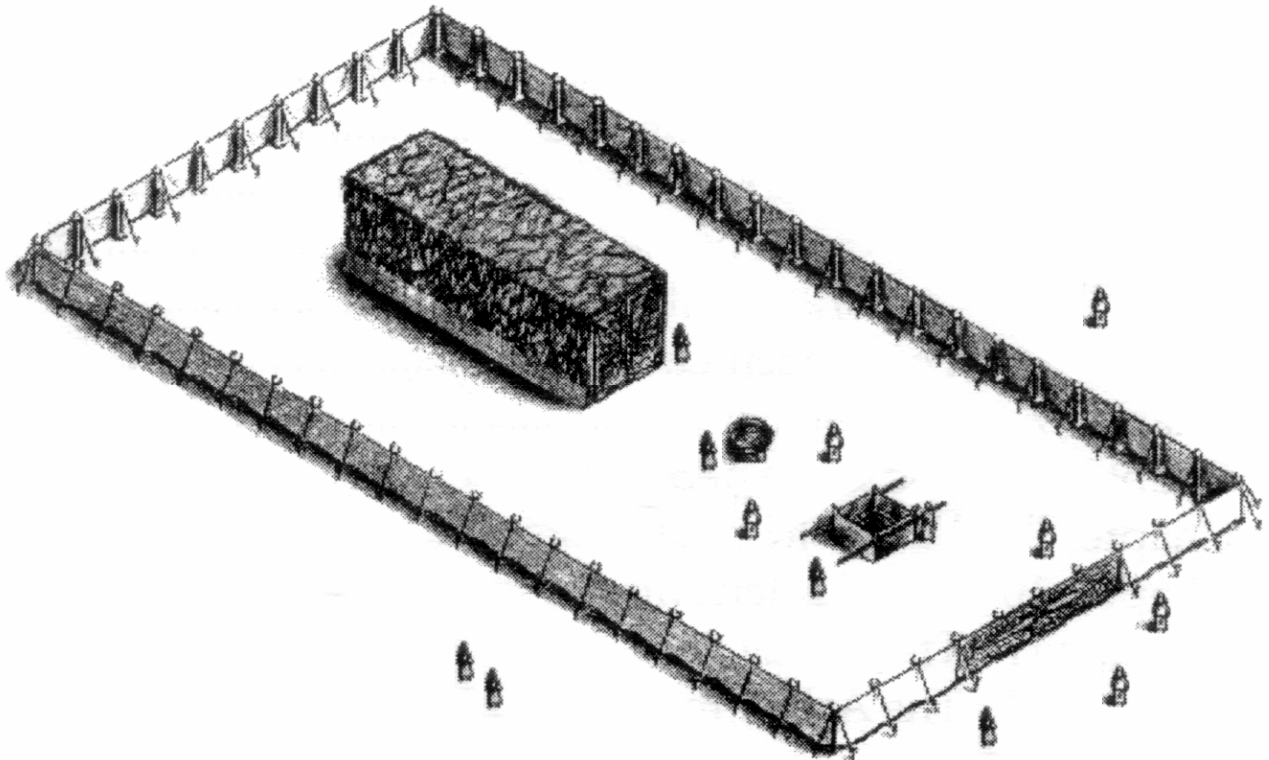
Naším zrcadlem je nejen psané Boží Slovo, ale i sám Ježíš. Na Něm jednoznačně vidíme odraz Boha. Jaké další zrcadlo ještě máme? Tělo Kristovo. V těle Kristově, v bratrech také můžete vidět Boha. Je to jednoduché. Vidíte letět papírek a já vám řeknu, že letí sám. Prostě se mu zachtělo, rozhodl se, že poletí, a letí. Vy mi ale řeknete: „To není možné. Za tím musí být nějaký vítr.“ A když vidíte člověka, jak se mění, co řeknete? Šel do sebe. Je dobrý. Vydrtil to. Ne! Za tím je zase nějaký vítr. Někjaký Duch – Boží Duch. Ale nemylte se, ono to funguje i naopak. Když vidíte, že člověk jde od „deseti k pěti“, i za tím jsou duchové. Stojí za tím věcí, které ho tlačí a svádějí k hříchu a k tomu, aby žil v odsouzení. A Bůh nám otevřel oči, abychom tohle všechno viděli.

„...v týž obraz proměnění býváme...“ Co tedy lidé uzří, když se na nás podívají? Uzří Boha. Když přišel Filip za Ježíšem, říkal mu: „*Pane, ukaž nám Otce, a dosti' jest nám.*“ (Viz Jan 14,8) Ježíš mu na to odpověděl: „*Filipe, kdož vidí mne, vidí Otce.*“ (Viz Jan 14,9) Píše se tedy, že když uzříme Boha, budeme proměnění ve stejný obraz od slávy ke slávě. To znamená, že nám někdo řekne: „Ukaž nám Boha.“ A my mu můžeme říct (zatím jen z částky, ale už můžeme): „Podívej se na mě a uzříš Boha.“ Amen?

Co tím vším chci říct? Chci říct jen jednoduchou myšlenku. To, co děláme, ať už tady na shromáždění nebo venku na ulicích nebo kdekoli jinde, je, že jdeme odněkud někam. Podívejme se na to z jiného úhlu a ukažme si to na obrázku Mojžíšova stánku.

Jdeme z místa, které se nachází venku mimo stánek, to znamená z místa mimo Boha. A kráčíme dál do stánku až do svatyně svatých, kde je Boží sláva, Boží charakter. Když se na stánek podíváte, kde byste v něm chtěli být? Představte si to. Ve svatyni svatých? Já také. Je tam krásně, příjemně, je tam pokoj, uklidní se tam vaše mysl, odpočinete si tam od všech soudů a trápení. Jen si tam tak sednout... Na vnějším nádvoří je totiž poušť, trápení. Ve svatyni svatých se však ráno probudíte a ptáci neřvou, ale zpívají. To jsou velice praktické věci. Já to říkám z vlastní duše, protože moje

vlastní duše hledá odpočínutí. A Bůh nám odpočínutí nabízí. Dal nám obraz odpočínutí. Dal nám, abychom odešli z Egypta, kde jsme žili v otroctví, abychom prošli pouští, která nám pomůže dostat Egypt z nás, a abychom vešli do zaslíbené země. Izraelci totiž do plnosti odpočínutí nevešli. V Židům ve 4. kapitole se píše, že nám stále ještě odpočínutí zůstává. Zůstává nám Boží zaslíbení odpočínutí.

Víte, o čem je odpočínutí? Je o tom, že si můžeme odpočinout na několika rovinách. Jedno odpočínutí je od válek, ale druhé je od nás samotných. Odpočínutí, kdy ve vás už nebude soud a strach; kdy se potkáte s bratrem a nevyvstane vám na mysl nějaká věc, kterou proti vám má; kdy se potkáte s vlastní ženou a nic vás nebude soudit; kdy se potkáte s kýmkoli a on vás nebude soudit a vy nebudete soudit jeho; kdy přijdete do práce, někdo se na vás podívá a vy nebudete souzeni, ale budete mít pokoj, víru, naději, lásku. Těch věcí je tolik!

Dnes ještě stále žijeme v soudu. Přijdete do shromáždění a bojíte se. Bojíte se stát vpředu, protože se na vás budou ostatní dívat a budou říkat, že jste mluvili tak či onak. Bojíte se, že něco neděláte podle toho, jak se to vyžaduje. Někde někdo říkal, že se má dělat to a ono, a vy to neděláte. Bojíte se, soudí vás to. Soudí vás to ve špatném. Jednou z těch typických

věcí, ve kterých člověk zápasí, jsou děti. Člověk přijde někam do společnosti nebo na shromáždění a má dítě v procesu výchovy. Do určité míry ho vychovává dobře a do určité špatně; sám se učí. A dítě se začne chovat ne zrovna vhodně. Jak se v tom cítíte? Mizerně? Odsouzeně? Díváte se okolo, kdo se na vás dívá? Někdo řekne nějakou poznámku a vy si řeknete: „Zase má něco proti mně!“ Pak vám stejný člověk podá ruku a vy si říkáte: „Jo, teď mi podáváš ruku a předtím jsi mi tady nadával...“ Je to tak? Je to soud? Je to neodpuštění?

Naše dcera, když vidí, že se s manželkou máme rádi a že se k sobě chováme hezky, tak se má dobře. Kdybychom se na sebe ale zlobili, už by se tak dobře neměla. Někdy se doma škádlíváme a malá chvíli neví, jestli je to legrace nebo ne. Tak jen stojí a pozoruje, co se děje. A je vidět, že je rychle připravená se mít hodně špatně, kdybych chtěl mámě jakkoli ubližovat. Rozumíte mi? To dítě z toho má strach, najednou se cítí nejisté. Ale když vidí, že se máma směje, že je to legrace, je rychle připraveno mít se dobře a odpočine si. Nefunguje to snad ve shromáždění stejně? Nebo kdekoli jinde? Představte si, že tady budeme kázat a všichni potáhneme za jeden provaz. Jak se budete cítit? Určitě dobře. A teď si představte, že tady budeme stát a já si budu myslet něco jiného a tento bratr něco jiného a s touhle sestrou už dlouho nemluvíme, protože jsme se trochu nepohodli... Jak se cítíte? Šli byste nejraději domů?

Co chci říct? Bůh pro nás má spasení. Bůh pro nás má záchranu. Bůh pro nás má evangelizaci. Potřebujeme zevangelizovat každého z nás i lidi venku na ulicích. Někoho potřebujeme přivést z baru od lahve mimo bar, aby si našel zaměstnání, aby začal pracovat, aby měl jiné oblečení, aby se přestal oblékat jako svět, aby mu přestala být zima, aby přestal mít hlad, aby přestal jíst to, co jí, ale aby začal jíst dobré a zdravé jídlo. To je první krok. To je spasení. To je evangelizace.

Jestli jste někdy viděli obráceného narkomana nebo alkoholika, pak takový pohled stojí za to. Pokud jste ho předtím znali v džínách, vlasy až po pás, temný obličej, špinavého – třeba i smrděl, byl zlý. Jaký je ale takový člověk uvnitř? Silný, vyrovnaný, jenom trochu agresivní? Vůbec ne. Je daleko vystrašenější než vy sami. Vypadá, že má paže samý sval, má na nich něco vytetovaného, na sobě koženou bundu, dlouhé vlasy – vypadá jako ranař, a přitom se cítí daleko méně bezpečně než vy. Bojí se. Bojí se sám sebe. Kdo jste četli od Davida Wilkersona „Dýku a kříž“ nebo i jiné knihy, tak víte, že tihle kluci, co chodí s pistolí (a my bychom řekli „gauneři“),

mlátí v noci hlavou o zem, protože jsou sami a bojí se a chtěli by mámu. Pak se ale takového člověka Bůh dotkne, změní ho a vy ho potkáte, jak jde s hlavou vzhůru, má normální kalhoty, normální košili, je ostříhaný jako normální člověk, je umytý, ráno se nasnídal, pokud se zrovna nepostí... Prostě vypadá slušně. To jsou pozitivní věci. To je obrovská změna. A proto Ježíš zemřel. Proto Bůh poslal svého Syna. Aby nás převedl ze smrti do života.

Jenže my tady nejsme nevěřící, a přesto chci říct: „Bratři, nezanedbávejte své spasení. Buďte proměňováni od slávy ke slávě. Bůh pro vás nemá jen to, co máte v tuto chvíli. Božím záměrem není, abyste se měli špatně. Božím záměrem není, abyste žili v soudu a v odsouzení. Božím záměrem není, abyste byli nemocní.“ Zní vám to jako „hnutí víry“? Tohle není „hnutí víry“, ale realita. Stejně jako není Božím záměrem, abychom byli chudí. Božím záměrem je, abychom byli bohatí. Božím záměrem je, abychom prosperovali. Jenže co to znamená být bohatý? Kolik je to letadel? Nemylte se, bratři, nehovoříme tu o nějakých statcích či majetcích. Nehovoříme o tom, že kdo má více nahromaděných peněz nebo kdoví čeho, tak je duchovněji. Ale hovoříme o tom, že Božím záměrem je, aby nikdo mezi námi netrpěl nouzi, to znamená, že by neměl co jíst a co si oblékat. Pokud tu bude někdo, kdo nebude mít co jíst, nebude se mít čím oblékat a bude mu zima, tak je to špatně. Takový člověk potřebuje spasit, potřebuje zachránit. A přitom neříkám, že se jedná o nespasěného člověka. Přesto však potřebuje zachránit. Žalm 112,5 říká: „*Dobry člověk slitovává se i půjčuje, a řídí své věci s soudem.*“ A ve verši 9: „*Rozděluje štědře, a dává nuzným...*“ To znamená, že má co rozdávat.

Božím záměrem je, abychom byli převedeni z nemoci do zdraví. Copak nám Bůh nedal dary uzdravování? K čemu nám je tedy dal? Abychom byli zdraví! Je to příjemné být zdravý? A jak! A kde všude máme být zdraví? Jedna věc je, že vás třeba bolí noha, ale co uvnitř, co duše? Dnes, když jsou lidé nemocní, tak je to samý žaludek. A víte z čeho? Z nervů – deprese, strach, nejistota. Když máte pokoj, tak jste zdraví a ustojíte spoustu věcí. Teď existuje takový moderní trend, kterému lékaři říkají „nabourané vnitřní prostředí“ nebo tak nějak. Myslím tím, že když je vám špatně po celém člověku, přijdete k lékařům a řeknete jim, co vás bolí, oni vám odpoví, že máte nabourané vnitřní prostředí – že se vám prostě začíná zevnitř sypat celý člověk. Nejprve vám totiž začnou zkoumat ledviny, potom slinivku, srdce a plíce a vy si říkáte: „Vždyť to je od hlavy až k patě!“ A oni

na to: „No, ono vám to všechno tak nějak přestává fungovat.“ A začnou vám doporučovat, že musíte změnit život.

Možná způsob, jakým vám to tady tlumočím, není přímo lékařský, ale co tím chci říct? Srdce vám bije jinak, než má, žaludek vám funguje jinak, než má, hlava vás bolí, a nevíte z čeho, všechny ty hladiny v těle jsou najednou úplně jinak... Není to dnes takový trend? Dnes už je normální říkat, že jsem zdravý, což ve skutečnosti znamená, že už mám jenom rýmu a bolí mě hlava a žaludek. Ale jinak jsem úplně zdravý. Proč to tak je? Jedna věc je velkoměsto a druhá je hřích. Věříte tomu, že je to náš hřích? Teď to zní jako „hnutí víry“ – jste nemocní pro svůj hřích. Nevěřím tomu, že když máme zlomenou nohu nebo něco takového, tak za tím nutně musíme hledat svůj nedostatek víry. Ale věřím tomu, že spousta našich fyzických problémů je hřích v nás, že se ještě pořád nacházíme v ohni. Je to naše neodpuštění, náš strach, naše nevěra, naše souzení, které zapříčiňuje, že jsme nemocní a chudí.

Božím záměrem je, abychom všichni společně usilovali o spasení všech lidí. Kdo jsou „všichni lidé“? Jsme to my i ti ostatní. Proč to říkám? Protože potřebujeme zároveň usilovat o spasení lidí okolo nás i o spasení nás samotných. Kdo z vás už je spasený? Ti, kteří jste na tuto otázku odpověděli kladně, máte pravdu. Ti, kteří jste odpověděli záporně, máte také pravdu. Každý z vás to myslí dobře, ale odjinud. Jsme spaseni, protože už nás požárníci vytáhli z hořícího domu, ale nejsme spaseni, protože ještě potřebujeme zahojit všechny popáleniny, převléci se, musí nám dorůst spálené vlasy atd. A proto je třeba konat spasení.

To všechno, co tu dnes slyšíme, je hezké povídání, ale já věřím, že víte, o čem mluvím. Mluvím o tom, co se týká nás samotných – o proměně od slávy ke slávě, od Božího charakteru do Božího charakteru. Věřím, že Bůh pro nás má lepší věci, než máme dnes. I v našich rodinách pro nás Bůh má lepší věci, než máme. Pokojnější. Má pro nás hezčí rána, hezčí večery, hezčí noci, hezčí odpoledne, hezčí víkendy, hezčí pracovní dny. Bůh pro nás má i lepší shromáždění, než máme. Věříte tomu? Řekněte mi, co nám chybí? Ať víme, o co budeme usilovat. Má pro nás Bůh více svého Ducha? Proč se Duch Boží mezi námi tak málo projevuje? Málo se modlíme; málo se Bohu otvíráme; je mezi námi odsouzení a málo svobody; zabýváme se jinými věcmi než Božími. Shromáždíme se a Duch by chtěl vanout, ale jeden je otočený na jednu stranu a druhý na druhou, takže Duch musí zabrzdit, vyhnout se a zkusit to jinudy.

Jak jsme na tom s dary? Věříte v dary? Jsme v určitém smyslu letniční shromáždění. Nebo snad ne? Jsme přece pokřtěni Duchem svatým. Jak na tom tedy jsme s dary? Kdo z nás hovoří v jazycích? Myslím tím dvojí: Máte tu schopnost a děláte to? Kdo má dary uzdravování? Jak je to s proroctvími? Občas se tu nějaké prorocství, nějaká vize nebo nějaký sen najde. A co jiné dary? Výklady jazyků – tady někde, tady taky trochu. Ale co chci říct? Nemáte pocit, že je třeba se modlit za uzdravení a že nedosahujeme? Nemáte pocit, že bychom se chtěli modlit za křest Duchem a že se strašně nadřeme a občas nedosáhneme?

Jediné, co opravdu dokážeme, je pokřtít vodou. Mně je tak příjemné, když mě někdo pozve, že chce pokřtít vodou. To mám nacvičené, to si dovedu představit. Umím se před tím pomodlit, dokážu k tomu říct nějaký verš, ponořím ho do vody, vytáhnu, i bych ho utřel, kdyby bylo třeba... Víím, že se „to“ stane. Ono to možná zní legračně, ale víte, jakou nedostatečnost cítíte, když se máte za někoho modlit a chtěli byste mu požehnat, přinést uzdravení, přinést křest Duchem nebo cokoli jiného a ono se to neděje? A vy přitom víte, že je to částečně proto, že „vy“. Myslíte si, že se to týká jenom mě? Nedávno jsem mluvil s bratrem Burtem Asbillem, vyzrálým a věrným Božím prorokem, a říkám mu: „Co říkáš, jak jsme se tam vpředu modlili za křest Duchem? Bůh se smíloval, co? Něco se opravdu stalo!“ A on na to: „Víš, já jsem činil pokání. Cítím se tak mizerně, že jsme nedostateční k tomu, abychom tyto věci činili. Protože nechodíme na místech, na kterých máme chodit, tak nejsme schopni fungovat v Boží moci.“ A to je trápení. Jestli to znáte, tak víte, že je to trápení. Chtěli byste pomoci, chtěli byste požehnat, chtěli byste říct „slovo“, ale nedokážete. To znamená, že Bůh pro nás má lepší věci.

Co nám tedy na shromáždění chybí? Řekněte. Chybí nám svoboda? Jak kdy. Cítíte, že můžete přijít do shromáždění a otevřít se všem problémům? Jak kdy a jak kdo. A to „jak kdy a jak kdo“ je špatně a je potřeba to změnit. To je to spasení, které pro nás Bůh má, aby nás převedl ze smrti do života.

Bůh nám dal určité zjevení a dává nám na srdce určité věci, které ne úplně činíme. Vidím, kolik nám chybí Božího vidění a slyšení, protože s Bohem nechodíme, tak jak bychom chodit měli. Roky se potácíme, abychom našli Boží vůli. Chodíme zleva doprava a ani to nevíme. Přejdeme do církve, a ani církve neví, který směr je ten správný. Doleva, doprava, nahoru, dolů. Díky Bohu za to, že slyšíme alespoň trochu. Ale řekněte, co

nám Bůh mluvil o věcech, které od nás žádá? Řekl, že máme činit Boží skutky. Jedno z toho je, že máme jít do ulic. Jak dlouho to víme? A ještě jsme tam pořádně nebyli. Vím, že nemůžeme dělat všechno a že mnohé věci jsou jen „spoustou nápadů“, ale je třeba začít alespoň s tou jednou věcí, kterou nám Bůh každému ukázal. Tu a tam možná něco přeložíme, tu a tam někdo něco káže, tu a tam někam jedeme. Ale já vím, že Bůh má něco jiného!

V čem je tedy naše nedostatečnost? V tom, že chodím do práce a nemůžu dělat všechno? To není pravda! Je to prostě určitá nedostatečnost naší chůze, naší vlastní chůze s Bohem. Bůh ty věci dá. Nespočívá to v tom, kolik máme času, ale v tom, kolik máme víry, kolik máme odhodlání. „Možná bych do toho šel, ale dnes ještě ne, protože dnes dávají v televizi ten film mého mládí. A zítra taky ještě ne, protože to zase dávají ten film, o kterém všichni mluvili v práci.“ Rozumíte mi? Tohle všechno chceme dělat. Haleluja! Ať jsou lidé spaseni! Ale neděli mám jen jednou za týden a trávit ji celou ve shromáždění... Zrovna jsem se oženil... To snad každý pochopí. A mimochodem jsem také koupil nové auto. Nebo nové voly? Teď zrovna nevím. Musím ho/je vyzkoušet. Co chci říct? **POJĎME EVANGELIZOVAT!** Sebe i lidi okolo nás, v církvi i mimo církev.

Boží povolání jsou různá. Vím o lidech, kteří mají povolání pro nevěřící. Vím o jiných, kteří mají na srdci evangelizovat věřící. To je v pořádku. Vím o někom, kdo má povolání pro Prahu. Vím o jiném, kdo má povolání pro vesnice okolo, a vím také o jednom, který by chtěl cestovat po světě a zvěstovat evangelium různým národům. I to je v pořádku. Ale konejme to spasení. Myslím si, že si všichni potřebujeme velmi jasně říct, že potřebujeme spasení, že potřebujeme záchranu. Musíme volat k Bohu, aby nás spasil. Je tu mezi námi snad někdo, kdo je spokojen se stavem, v jakém se nachází on sám, jeho rodina i shromáždění? Nebo alespoň spokojen s jednou z těchto tří oblastí? Já to určitě nejsem. Nejsem spokojený sám se sebou ani se svojí rodinou ani se shromážděním. A to neříkám jen jako takovou tu frázi, že člověk má pořád co zlepšovat. Vím konkrétně o několika věcech, do kterých potřebuji tnout, kde potřebuji, aby mi Bůh pomohl, abych odešel z toho trápení, abych odešel z té bídy.

Už jako věřící člověk jsem před maturitou jel se školou na chmel. Chmelová brigáda je celkově taková dost hrozná věc. Na jedné straně se tam pracuje, ale v podstatě je to celé úplně o něčem jiném. Já tam tehdy jel jako čerstvě obrácený křesťan. Každý večer jsme tam chodili do hospody. Pro-

tože jsem byl křesťan, tak jsem jen „pil“ – neopíjel jsem se. Takže jsem měl vždycky maximálně osm piv. A můj spolužák, také křesťan, vypil maximálně litr vína. Ostatní pili samozřejmě mnohem víc. To prostě byla míra našeho spasení. Vy víte, že to je hloupost; i já to dnes vím. Ale tehdy jsme v Kristu byli, kde jsme byli. A přestože jsme nebyli úplně opilí, stejně, když jsme v noci přišli ze zakouřené hospody a ráno měli vstávat, nestálo to za nic. Sice jsme třeba nastupovali do práce až po obědě, takže dopoledne jsme měli relativně volno, ale stejně jsme se cítili zle. Hlava byla taková nějaká divná, byli jsme ospalí, měli jsme od hospodského kouře zarudlé oči.

Měl jsem tam s sebou pár knih, mimo jiné i Bibli. A vždycky dopoledne jsem si četl. Hlava mě bolela, oči jsem měl zarudlé, ale četl jsem všechno o tom, jak máme zvítězit. Nesud'te mě, protože já dělал to nejlepší, co jsem tehdy znal. Až jednoho dne jsem si řekl: „Dost, já se tady vždycky ráno probudím a je mi tak zle. Dnes večer do hospody nepůjdu!“ A činil jsem pokání. Bylo mi trochu nepříjemné nepřidat se k ostatním, protože všichni moji kamarádi šli a já věděl, že přijdu o všechnu tu „legraci“, která tam byla. Ale rozhodl jsem se. Večer jsem si tedy četl Bibli a šel spát už někdy v deset. Druhý den ráno jsem se probudil a bylo to až k neuvěření. Teprve v tu chvíli jsem si všiml, že je léto a že je krásně. A zatímco všichni spali do jedenácti, protože byli opilí (nebyli totiž křesťané), já si venku natáhl deku, díval jsem se okolo a říkal jsem si: „Nejsem to blázen? Co jsem to tady celou dobu dělал? Dnes je mi tak příjemně!“ A najednou jsem měl chuť to všem říct. Říct jim: „Pojďme se projít, vždyť máme celé dopoledne volno!“ Zajímavé, ale najednou vám zase chutná snídaně. Říkáte si: „To je docela dobrý sýr.“ Předtím, pokud jste snídani náhodou nezaspali, to bylo: „Zase sýr!“

Rozumíte mi, co chci říct? Změna! Co se stalo? Vždyť jsem byl věřící! Ale byl jsem čerstvý věřící a nikdo mi v těch věcech neporadil. Najednou však došlo k určité změně a mně se tak příjemně vstávalo. Možná si říkáte: „Jo, to sis říkal věřící? Takový věřící!“ Ale řekněte mi, jak se někdy cítíte ráno vy? Stane se vám někdy, že se večer díváte v televizi na zprávy, zprávy skončí a vy si řeknete: „Ještě hodinku u té bedny vydržím, vždyť je to docela zajímavé.“ A sedíte a sedíte a televize hraje a hraje a najednou je deset a dvanáct a vy si řeknete: „Na co to tady koukám? Vždyť to nemá hlavu ani patu.“ Tak ji vypnete a ráno vstanete úplně stejně jako já na chmelu po noci strávené v hospodě. Nemám pravdu? Nevím, kdo z vás to zná. Možná to někteří neznáte a to je dobře. Já to znám a vím, jaké to je,

když je člověk po celém dni unavený a říká si, že nemá sílu vůbec na nic; ani si číst, ani cokoli jiného, jen se dívat na televizi. A ráno se probudí jako otrok.

Pohádali jste se někdy večer doma? My se doma díky Bohu nehádáme. Ale občas se stane, že si ne úplně porozumíme. Někdy už je čas jít spát a my vidíme, že nejsme schopni svoje neporozumění vyřešit. Není to hádka jako taková, že bychom na sebe křičeli nebo házeli hrnce nebo něco podobného. Ale je to prostě neporozumění, kdy o něčem hovoříme a nejsme schopni vstoupit do Krista a přinést Krista jeden druhému. Zkoušíme se modlit, ale možná máme v srdci nějakou hořkost a není nám úplně dobře. A ráno vstaneme, podíváme se na sebe a cítíme, že mezi námi není svoboda. A říkáme si: „Potáhneme to s sebou další půlden nebo den, anebo jsme schopni s tím něco udělat?“ Někdy si musíme sednout a třeba se i vybrečet, někdy se potřebujeme modlit, jindy zase hovořit. A to je cesta ze smrti do života. Bůh pro nás má něco lepšího!

Vždyť to znáte. Někdo vám řekne: „Bratře, máme tady krizovou situaci, někdo u vás bude muset na čas bydlet.“ „Kdy?“ „Za hodinu.“ Co vám na to řekne žena? Přestože jste pánem domu, voláte jí celí roztřesení: „Miláčku, víš, mám takovou zprávu.“ Nevím, jak to mám říct, bojím se, bojím. „Víš, někdo by u nás mohl bydlet, už za hodinu. Ale jenom na týden.“ Trochu to tu dramatizuji, ale vy určitě víte, o čem mluvím. Nebylo by vám příjemnější zvednout telefon a říct: „Mámo, situace je taková a taková, udělali jsme to a to.“ Nebo někdy zapomenete něco udělat. Manželka vám to třikrát připomene, a vy to přesto neuděláte. A pak se skoro bojíte, co se stane, co vám řekne. Rozumíte mi? To jsou všechno věci, ze kterých nás Bůh chce vysvobodit. Ze všech soudů, ze všech strachů, ze všech pomluv.

Stalo se vám někdy, že jsem kázal Boží Slovo, díval jsem se při tom na vás a vy jste měli pocit, že se na vás zlobím nebo že mluvím právě o vás? Já bych řekl, že za mnou s tímhle přišla minimálně polovina lidí. Během jednoho shromáždění za mnou přijde snad deset lidí a všichni mi říkají: „Prosím tě, proč jsi o mně dnes mluvil? Co proti mně máš?“ Bůh nás od toho všeho chce osvobodit.

Bratr duCille na jedné kazetě říkal: „Víte, já vás nemůžu ani pozdravit, abyste se neurazili. Přijdu na shromáždění unavený, protože jsme do noci něco řešili, vejdu do konferenční místnosti, ve které je snad sto lidí, a než projdu ode dveří ke svému sedadlu, pozdravím patnáct lidí a třináct z nich se urazí. Proč se urazili? No, protože jsem jim řekl jen: „Ahoj, bratře,“ a šel

jsem dál. A vy si řeknete: „Cestoval jsem stovky kilometrů, on mě vidí po měsíci a řekne mi jenom ‚ahoj, bratře‘. On se na mě zlobí, on proti mně něco má.“ Neznáte to? A bratr duCille říká: „Bratři, vzpamatujme se. Já vás nemůžu ani pozdravit, abych vás neurazil. A přitom mi jen běhá myslí moje vlastní starost.“

My to s mojí ženou známe. To nejsou jenom „oni“. Taky jsme přijeli na konferenci a dokonce jsme museli jet přes moře. Jste tam, kolem spousta bratrů a vy máte pocit, že vás duCille uvidí, poběží k vám a řekne: „To jsem rád, že tě tady vidím. Všechno v pořádku?“ On to někdy udělá a někdy taky ne. Protože třeba zrovna před chvílí opravdu něco řešil a už jde na shromáždění pozdě. Ale my si řekneme: „On se na nás zlobí, co? Neměli jsme mu zavolat?“ Nebo mu někdy telefonujete. Nevím, jestli někdo máte tu zkušenost. Zavoláte mu, pozdravíte ho, zeptáte se, na co potřebujete, a máte chuť s ním strávit v rozhovoru dalších pět minut. Ale přitom cítíte, jak vás tlačí k ukončení. Takže se nezmůžete na víc než na „ahoj“. Sedíte u telefonu, hlavu v dlaních a říkáte si: „Co jsem řekl špatně? To je divné.“ A přemýšlíte, jestli jste ho dostatečně pohostili, když u vás byl minule, jestli jste udělali, co jste mu slíbili... Bůh nám z toho všeho chce dát vysvobození. Tohle všechno je totiž peklo.

A to je evangelizace. Evangelizace je o tom, že máme být proměňováni od slávy ke slávě. Abychom si odpočinuli. Abychom toho mohli nechat. Abychom nesoudili a nebyli souzeni. Abychom neporovnávali, co říkal jeden a co druhý; abychom nepřemýšleli o tom, kdo má co proti mně, kdo je lepší a kdo horší, koho děti sedí slušně a koho nesedí, kdo je na shromáždění a kdo ne. Měli bychom tu teď všichni sedět a vědět, že pokud tyto věci známe, je to otázka minulosti. To je spasení. A to pro nás Bůh připravil.

Kdybych tady měl zdůraznit jedno jediné slovo, které jsem chtěl říct, bude to **ZMĚNA**. **Naše spasení je změna**. Jak poznáte spaseného člověka? Podle toho, že je jiný, že je změněný. Pokud někoho znáte před obrácením a po něm a ten člověk je stále stejný, pak něco není v pořádku. Pokud potkáte jakoukoli Boží služebnost, jakéhokoli bratra po deseti letech a on je pořád stejně „dobrý“, stejně pomazaný, tak to je problém. Věříte tomu, že byl Pavel dvacet let po svém obrácení stále stejný? Vzpomeňte si, jak to bylo s Janem Markem. A to byl Pavel apoštol! Jak dlouho tehdy chodil s Kristem? Dvanáct let plus ještě něco navíc? A klidně řekne: „Hele, Jane Marku, jednou jsi mě v tom nechal, tak už o tebe nemám zájem. Pokání

nepokání, nic takového neberu. A už vůbec neberu to, že jsi něčí bratranec či co. Nejdou s tebou a nemám ani zájem, abys ty chodil se mnou. Nechci s tebou mít nic společného.“ Bylo to dobře, nebo špatně? Samozřejmě, že špatně. Co se ale stalo na konci? Na konci spolu Pavel a Jan Marek sloužili. Pavel se změnil. Píše ve svých listech: „Jan Marek je mi jedním z největších pomocníků. Sedím v Římě ve vězení a ten, kdo mi tu nejvíce pomáhá a je při mně dnem i nocí, je Jan Marek. Tento muž je oporou pro Boží království.“ Pavel se změnil.

Co apoštol Petr? Vidí před sebou plachtu plnou zvířat a slyší hlas, který říká: „Co jsem já očistil, nepovažuj za nečisté.“ To je sice hezké, ale teď tu jsme s Jakubem, spolu s námi jsou tu Židé i pohané, a tak s pohany jíst nebudeme. Co se stalo později? Jedl s nimi? Jedl. Činil pokání. To znamená, že je potřeba se měnit.

Jaký byl Petr? Byl od počátku odvážný? Ne? Jak to, že ne? Všichni se rozutekli, ale on říkal: „Já? Já s tebou, Ježíši, budu až do konce. Já tě nezapřu!“ To je odvaha, ne? Takže byl odvážný. Já vím – „skutek utek“. To znamená, že nebyl odvážný, ale že byl zbabělý. „Co to mluvíš? Toho člověka já neznám. V životě jsem ho neviděl.“ A to řekl několikrát. Po třech a půl letech Ježíšovi po boku! Ale co říkal padesát a pár dní nato? „Lépe jest poslouchati Boha nežli člověka.“ Klidně mě zbičujte, klidně mě zabijte (což se nakonec i stalo), já Ježíše znám a budu poslouchat Boha více než člověka. Tváří v tvář bičování. Nakonec tedy byl odvážný. Kde vzal svoji odvahu? Od Boha.

Jste vy odvážní? Pokud ne, Bůh pro vás má odvahu, abyste se mohli statečně postavit nejprve sami sobě, potom ve své rodině, ve škole, v práci. Jste příčinliví, nebo líní? Přiznejte si sami sobě svůj problém. Nebo si ho raději schováte? Bůh pro vás má, abyste byli pilní, a ne líní. Bůh nám všem dává naději, že nebudeme líní, ale že budeme schopní pracovat. To je vysvobození, na které ještě v plnosti čekáme. Soudíte? Bůh má vysvobození. Bůh má změnu. Změna je přece Božím záměrem.

A kdykoli budeme v Bohu cokoli dělat, jakoukoli část evangelizace, ať už v církvi, na ulicích nebo doma v rodině, budeme to dělat pro zmíněnou cestu stánkem, kde jsou všude rozeseti lidé: mimo stánek jeden, na vnějším nádvoří u měděného oltáře jeden, u měděného umyvadla další, ve svatyni další. Proč tedy chceme promítat dokument o archeologických nálezích, které potvrzují Bibli? Protože chceme jednoho z těch lidí mimo stánek posunout dovnitř. A možná jednoho člověka od měděného oltáře k umyvadlu.

Proč tady před vámi teď stojím? Odkud kam vás chci nasměrovat? Možná do svatyně ke stolu chlebů předložení, abyste se sytili z Krista.

Na začátku jsem se ptal, co to je evangelizace. Lidé mají často pocit (a to bych nechtěl, aby platilo při nás), že evangelizace je o přesunu z „mimo stánku“ do stánku na vnější nádvoří. To je totiž jen část pravdy. Pokud bychom takto smýšleli, tak se všichni zabydlíme na vnějším nádvoří a budeme volat na ty, co stojí mimo stánek, aby vešli dovnitř. Okolo měděného oltáře pak bude poměrně plno a ve zbytku stánku všude prázdné. Ale evangelizace je o tom, že u měděného umyvadla musíme křtít vodou a modlit se, aby Bůh pokřtil Duchem. Ve svatyni je třeba spolupracovat s Bohem, sytit se z Krista, obětovat svoji duši a proměňovat se. To je evangelizace. To dělali apoštolové. Neustále pracovali na tom, aby ty, které našli mimo stánek, tlačili dovnitř. Těch, které našli stát na vnějším nádvoří, se hned ptali: „Co tady děláš? Jdi dál. Jsi pokřtěný? Nejsi? Modli se za křest. Jsi pokřtěný Duchem? Nejsi? Modli se za křest Duchem.“ A to Bůh chce i od nás.

Proč o tom všem mluvím? Protože pokud jste si všimli, Bůh nám dal určitý průlom v Duchu. Všimli jste si, co se dnes dělo při chválách? Něco se s námi muselo stát. Bůh totiž shromáždění nedá chvály, které vycházejí zpredu od těch, kdo hrají na nástroje. Chvály musí vycházet zprostředkovaně lidu. A Bůh musel udělat něco jak s těmi, kteří nás do chval vedli, tak i s námi ostatními. Jen napůl by to nefungovalo. A já si říkám: „Bože, já chci zachytit to, co Ty děláš. Nechci, aby mi to uniklo.“ Toužím zachytit Boží vanutí, tak jako korouhvička chytá vítr, když vane. Cítím to, vím, že to tady je, a chci to chytit.

Vím, že k nám Bůh mluví. V Bohu jsou určitá období, která mají svůj začátek i konec, a každé staré období vždy vystřídá něco nového. A tak i pro nás má Bůh něco nového a klade nám na srdce, abychom evangelizovali. Začněme mimo stánek a jděme dál vnějším nádvořím až do svatyně svatých. Čím blíže zlatému oltáři evangelizujete, tím těžší se to zdá. Ale nevzdávejte se.

Bůh nám říká, abychom nezapomínali na ty lidi v baru. Když jsem já na chmelu pil svoje piva, tak jsem taky byl v baru (či v hospodě). A také jsem potřeboval větší míru spasení. A i další bratři. Například George Herrig. George byl alkoholik a sedával po barech. Ale Bůh ho zachránil. A je hodně málo lidí – z těch, které znám, snad jen David Wilkerson, o němž vím, že v jeho rodině byli všichni po sto generací nazpět kazatelé – kteří

nikdy neprošli špinavými věcmi světa. Ale ať se podíváte na kteréhokoli jiného bratra, kterého známe – Cecil duCille, Burt Asbill atd. – to všechno jsou bratři, kteří byli hříšníky ve světě, kteří kdysi sedávali v barech.

Bůh má tedy pro nás evangelizaci. Jděte a zvěstujte evangelium. Začněte ve své vlastní rodině. Věříte tomu, že máte evangelizovat svoji vlastní rodinu? Svoji manželku, svoje děti, sebe samého? Víte, že od vás Bůh chce, abyste si doma sedli okolo stolu, jak nás tomu vyučoval bratr Bill Mercer, a evangelizovali svoji rodinu? Abyste je přenášeli ze smrti do života? Jaký způsob k tomu zvolíte? „Mámo, tohle teda opravdu děláš špatně. To se dělá jinak, tak to jinak dělej!“ Takhle? Ne! Položte za toho druhého člověka svůj život.

A jak je to ve shromáždění? „Hele, člověče, seš úplně mimo. Měl bys se sebou něco dělat! Tohle jsi udělal špatně, tohle taky. Čekal bych, že budeš daleko víc produkovat, daleko víc se modlit, a ty se pořád potácíš ve svých vlastních problémech! Nechceš toho už konečně nechat?“ Není právě takové naše přemýšlení? Místo toho, abychom mlčeli a doma pak řekli Bohu: „Bože, nevím, co se s mým bratrem děje, ale modlím se, abys pomohl.“ Pokud na svých bratrech něco vidíte, pak to vidíte buď z ďábla, a to je třeba odmítnout a přestat to vidět, a nebo to vidíte z Boha, a pak vám Bůh spolu s tím něco dává. „Bože, tys mi ukázal tuto věc, co pro to můžu udělat? Můžu se modlit? Kde můžu pomoci? Jak můžu pomoci?“ A když se budete modlit, Bůh vám třeba něco řekne. A vy toho trápeného člověka pak můžete evangelizovat, zvěstovat mu radostnou zprávu, že jsme přeneseni ze smrti do života.

Každý z nás potřebuje přijít před Boha a říct: „Bože, já chci evangelizovat. Chci činit tvoji vůli, ať je to cokoli. Ať se jedná o kteroukoli část, ať mám být kdekoli, činit cokoli – na sobě, na bratrech, na lidech ve světě.“ Evangelizujte. Možná si říkáte: „Bože, já nejsem schopný lidem moc mluvit.“ Tak začni mluvit sám sobě! Když budeš evangelizovat sebe, tak pomůžeš. Když se posuneš kousek víc do Krista, Bůh ti dá víc a pomůžeš tím.

Každý z nás má v Bohu svůj díl, svoje povolání. I pro každé občanství má Bůh svoje povolání. A já věřím, že Bůh chce rozšířit naše obzory. Nedělám si naději, že nás půjdou milióny. Abych pravdu řekl, to ani nechci. Ale dělám si naději, že budeme činit Boží vůli. Třeba nás početně nebude o mnoho víc, než je nás teď, ale to není vůbec podstatné. **Podstatné je, že budeme činit Boží vůli a že se na své cestě za Bohem na žádném místě nezastavíme, ale budeme neustále pracovat na tom, abychom byli pře-**

souvání ze smrti do života, od slávy ke slávě, tak jak uzříme Krista. Kéž vám Bůh na té vaší cestě mocně požehná.